

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachlaczenko

Protokolant sekretarz sądowy Kinga Puszczyńska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu K. R.

po rozpoznaniu dnia 20.06.2017r., 22.09.2017r., 27.03.2018r., 22.05.2018r., 02.07.2018r., 18.09.2018r., 23.10.2018r
sprawy

1.L. B., s. M. i B. zd. W., ur. (...) w L.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 5 stycznia 2016r. w P. składając zeznania jako świadek w Prokuraturze Rejonowej P. – (...) w P. mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygn. 2 Ds. 125/15, będąc pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę wskazując, iż w dniu 25 listopada 2016r. w P. M. M. (2) jechał wraz z nim jego samochodem zatrzymanym następnie do kontroli drogowej i był świadkiem jego szarpaniny z funkcjonariuszem Policji w radiowozie, jak również miał obserwować sytuację związaną z uderzeniem go w twarz przez funkcjonariusza Policji,

tj. o czyn z art. 233 §1 k.k.

2. M. M. (2), s. P. i H. zd. C., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 8 stycznia 2016r. w P. składając zeznania jako świadek w Prokuraturze Rejonowej P. – (...) w P. mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygn. 2 Ds. 125/15, będąc pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę co do podawanych okoliczności mających świadczyć o fakcie obserwowania i uczestniczenia w dniu 25 listopada 2015r. w P. w zdarzeniu związanym z kontrolą drogową L. B., pobytem w tym czasie na terenie P., przyjazdem tego dnia wraz z A. D. samochodem z K. do P., a następnie wspólnym powrotem w ten sam sposób, korzystaniem w dniu 25 listopada 2015r. z jej telefonu komórkowego w celu kontaktowania się z L. B. oraz pozostawieniem tego dnia własnego telefonu w jej domu,

tj. o czyn z art. 233 § 1k.k.

III. w nieustalonym dniu w okresie od 1 do 15 lutego 2016r. w K., chcąc aby A. D. popełniła przestępstwo polegające na złożeniu fałszywych zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygn. 2 Ds. 125/15 prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową P. – (...) w P., a polegających na potwierdzeniu przedstawionej przez niego w toku przesłuchania w dniu 8 stycznia 2016r. wersji zdarzeń zgodnie, z którą w dniu 25 listopada 2015r. przyjechał z nią samochodem z K. na teren P., a następnie wspólnie z nią wracał w ten sam sposób oraz korzystał z jej telefonu komórkowego kontaktując się z L. B., gdyż zapomniał swojego telefonu, nakłaniał ją do tego,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1k.k.

IV. w dniu 30 września 2016r. w P. składając zeznania jako świadek w Prokuraturze Rejonowej P. – (...) w P. mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygn. 2 Ds. 125/15, będąc pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań jak również o prawie do odmowy udzielania odpowiedzi na pytania, zeznał nieprawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu co do podawanych okoliczności mających świadczyć o fakcie obserwowania i uczestniczenia w dniu 25 listopada 2015r. w P. w zdarzeniu związanym z kontrolą drogową L. B., pobytu w tym czasie na terenie P., przyjazdu oraz odjazdu z P. samochodem wraz z A. D., korzystania z jej telefonu komórkowego w celu kontaktowania się z L. B. oraz pozostawienia własnego telefonu w samochodzie N. (...) w miejscowości Z.

tj. o czyn z art. 233 § 1a k.k.

1. uznaje oskarżonego **L. B.** za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1 k.k., z tym ,że przyjmuje, iż zeznania dotyczyły zdarzenia z dnia 25 listopada 2015 r. i za ten czyn na podstawie art. 233 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu L. B. grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) zł;
3. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby w terminach określonych przez kuratora jednak nie rzadziej niż co 6 (sześć) miesięcy począwszy od uprawomocnienia się orzeczenia;
5. uznaje oskarżonego **M. M. (2)** za winnego zarzucanych mu w punkcie II i III czynów wyczerpujących dyspozycję art. 233 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. przyjmując, iż oskarżony działał w warunkach art. 91 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda stawka;
6. uznaje oskarżonego **M. M. (2)** za winnego zarzucanego mu w punkcie IV czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 233 § 1a k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych z osobna w punktach 5 i 6 kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu **M. M. (3)** karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
8. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej warunkowo zawiesza M. M. (3) na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
9. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby w terminach określonych przez kuratora jednak nie rzadziej niż co 6 (sześć) miesięcy począwszy od uprawomocnienia się orzeczenia;
10. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:
  - L. B. kwotę 244,95 (dwieście czterdzieści cztery 95/100) zł,
  - M. M. (2) kwotę 230,00 (dwustu trzydziestu 00/100) zł

tytułem kosztów sądowych.

SSR Agnieszka Wachlaczko

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2015 r. oskarżony L. B. zawiadomił, iż tego dnia około godz. 10.15 w P. na ul. (...) funkcjonariusz Policji uderzył go otwartą dłonią w twarz

(dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie – k. 2-3).

Powyzsza kontrola miała miejsce z uwagi na podejrzenie kierowania przez L. B. pojazdem z prędkością przekraczającą o 68 km/h dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym. Stwierdzenie tego wykroczenia wiązało się z czasowym odebraniem prawa jazdy kierującemu. W kontroli tej brali udział funkcjonariusze G. D. i M. T.

(dowód: pokwitowanie – k. 5, notatka urzędowa – k. 6).

W tej sprawie L. B. składał zeznania w dniu 5 stycznia 2016 r.

w P. w Prokuraturze Rejonowej P. – (...) w P. w postępowaniu przygotowawczym zarejestrowanym pod sygnaturą 2 Ds. 125/15, w których to zeznaniach podał, iż w dniu 25 listopada 2015 r. w P. M. M. (2) jechał wraz z nim jego samochodem zatrzymanym następnie do kontroli drogowej i był świadkiem jego szarpaniny z funkcjonariuszem Policji w radiowozie oraz miał obserwować sytuację związaną z uderzeniem go w twarz przez funkcjonariusza Policji

(dowód: protokół przesłuchania L. B. – k. 30-32).

M. M. (2) składał natomiast zeznania w tej samej sprawie w dniu 8 stycznia 2016 r. i wtedy podał, iż w dniu 25 listopada 2015 r. w P. obserwował kontrolę L. B.. Przyjechał tego dnia wraz z A. D. samochodem z K. do P., a następnie wspólnie powrócili w ten sam sposób, nadto korzystał w dniu 25 listopada 2015 r. z jej telefonu komórkowego w celu kontaktowania się z L. B., zeznał także iż własny telefon pozostawił w domu

(dowód: protokół przesłuchania M. M. (2) – k. 35-38).

Następnie w pierwszej połowie lutego lutym 2016 r. oskarżony M. M. (2) skontaktował się z A. D. prosząc, by ta potwierdziła jego wersję przebiegu zdarzeń

(dowód: zeznania A. D. – k.)

Ponownie M. M. (2) został przesłuchany w dniu 30 września 2016 r. w trakcie przesłuchania podtrzymał wcześniej przekazane informacje

(dowód: protokół przesłuchania M. M. (2) – k. 133-134a).

W dniu 25 listopada 2016 r. L. B. posługiwał się numerem telefonu –880-990-110, M. M. (2) numerami 660-199-271, 661-771-221, A. D. – 731-291-451. W tym dniu telefon L. B. logował się na terenie i w okolicach P. natomiast telefony M. M. (2) i A. D. na terenie K.

(dowód: opinia – k. 115-132).

Oskarżony M. M. (2) ma 28 lat. Jest stanu wolnego. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem mechanikiem. Prowadzi działalność gospodarczą z której uzyskuje dochód w wysokości do ok. 2000 zł miesięcznie, nie ma majątku większej wartości. Nie był karany

(dane osobowe – k. 187, 250, karta karna – k. 145).

Oskarżony L. B. ma 52 lata. Jest rozwiedziony, na utrzymaniu ma dziecko. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest złotnikiem. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochód ok. 5000 zł miesięcznie. Jest właścicielem mieszkania. Nie był karany

(dane osobowe – k. 187, 250, karta karna – k. 147, wywiad środowiskowy – k. 341-342).

Oskarżeni M. M. (2) i L. B. nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów i odmówili składania wyjaśnień.

Sąd nie dał wiary wersji zdarzeń przedstawionej w protokołach przesłuchań oskarżonych w charakterze świadków w sprawie 2 Ds. 125/15. Ta wersja wydarzeń w dniu 25 listopada 2015 r. stoi w sprzeczności z zeznaniami G. D. oraz M. T. w zakresie przebiegu kontroli i faktu uderzenia L. B. w twarz. O ile funkcjonariusze Policji mogą mieć interes w tym, by przedstawiać odmienną wersję od L. B., ponieważ mogą w ten sposób uniknąć odpowiedzialności dyscyplinarnej lub za naruszenie nietykalności cielesnej innej osoby, o tyle Sąd może zweryfikować twierdzenia L. B. i samego M. M. (2) co do bytności tego ostatniego oraz A. D. na terenie P.. Jak wynika z opinii biegłego z dziedziny analizy kryminalnej A. M. o ile telefon, którym posługiwał się L. B. przez cały dzień 25 listopada 2015 r. logował się na terenie P. oraz w jego pobliżu (S.), o tyle żaden z telefonów, którym posługiwał się oskarżony M. M. (2) ani też telefon A. D. nie logował się w P. ani nawet w jego okolicy. Również nie stwierdzono, by z telefonu L. B. wykonywane było połączenie na numer telefonu, którym posługiwała się A. D.. A to oznacza, iż ani M. M. (2) ani A. D. nie było w dniu 25 listopada 2015 r. w P.. O obecności M. M. (2) nie wspomina również L. B. w swoim zawiadomieniu, co wynika z protokołu jego przesłuchania w dniu 5 stycznia 2016 r. Obecności M. M. (2) i A. D. w P. przeczą również zeznania tej ostatniej. Świadek opisała okoliczności poprzedzające złożenie przez nią fałszywych zeznań wskazała na M. M. (2) jako osobę nakłaniającą ją do złożenia fałszywych zeznań. Nie ujawniły się żadne okoliczności nakazujące odmówić wiary zeznaniom tego świadka. Gdyby świadek w pierwszych zeznaniach mówiła prawdę nie byłoby powodu do ich zmiany.

Zeznania A. C., J. W., P. K., W. G., A. S., K. Ł., M. J. nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.k. karze podlega ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę.

Natomiast zgodnie z treścią art. 233 § 1a k.k. karze podlega ten, kto zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę z obawy przed odpowiedzialnością karną grożącą jemu samemu.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu L. B. zarzucanemu mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 1 k.k. Jak wykazało postępowanie dowodowe w dniu 25 listopada 2015 r. nie było z nim M. M. (2), osoba ta nie mogła obserwować zajścia

w radiowozie. Konsekwencją takiej oceny dowodów jest również uznanie, iż zachowanie M. M. (2) w trakcie przesłuchań w charakterze świadka w dniu 8 stycznia 2016 r. oraz 30 września 2016 r. wyczerpała znamiona czynu zabronionego opisanego w tym przepisie, przy czym w dniu 30 września 2016 r. oskarżony dopuścił się tego czynu w obawie przed grożącą mu odpowiedzialnością karną za uprzednie złożenie fałszywych zeznań.

Nadto M. M. (3) należy przypisać czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia polegający na tym, iż oskarżony nakłaniał A. D. do złożenia fałszywych zeznań.

Oskarżeni dopuścili się tych czynów umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Sąd nie dopatrył się okoliczności wyłączających winę lub bezprawność czynów oskarżonych. Oskarżeni zostali prawidłowo pouczeni o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań. Swoim zachowaniem godzili w dobro wymiaru sprawiedliwości.

Stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych należy ocenić jako spory. Oskarżony L. B. dla uwiarygodnienia własnej wersji zdarzeń nakłonił do udziału w tym M. M. (2). Ten z kolei nakłonił do złożenia fałszywych zeznań kolejną osobę.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt, iż zeznania te nie doprowadziły do postawienia zarzutów lub ukarania w postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariuszy Policji. Okolicznością łagodzącą jest również uprzednia niekaralność oskarżonych.

Dlatego Sąd kierując się dyrektywami wymiaru kary opisanymi w art. 53 k.k. wymierzył oskarżonym kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Sąd wymierzył L. B. karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Mając na uwadze okoliczności łagodzące Sąd warunkowo zawiesił wykonanie tej kary na okres próby wynoszący dwa lata i zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 71§ 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł.

Następnie Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. (3) kary jednostkowe ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny wysokości 150 stawek po 10 zł każda stawka oraz trzech miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kierując się dyrektywami art. 85a k.k. karę łączną dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Uznając, iż był to jednorazowy konflikt z prawem Sąd warunkowo zawiesił wykonanie tej kary łącznej na okres próby wynoszący trzy lata i zobowiązał do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Każdy z oskarżonych został w całości obciążony kosztami sądowymi.

SSR Agnieszka Wachlaczhenko